

**Chương 109: Olivia Lanze (1) - Thiếu Nữ Mang Tên Olivia
Lanze**
(Số từ: 4216)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

16:25 PM 29/08/2025

Sau khi hoạt động câu lạc bộ kết thúc, tôi xuống tầng một cùng Adriana.

“Thế nào?”

“Ồn. Dường như tất cả họ đều là những người tốt.”

Họ không ép buộc tôi tin theo, và tôi cảm thấy hơi xấu hổ khi thấy mọi người đang suy nghĩ rất nghiêm túc về cách họ có thể dùng sức mạnh của mình để giúp đỡ người khác.

Khi đứng trước những người dường như quá tốt đẹp, ta sẽ cảm thấy xấu hổ vì một lý do nào đó không thể giải thích; và câu lạc bộ này đã khiến tôi cảm thấy như vậy.

“Cậu không cần phải đăng ký đâu; cậu có thể đến nếu cảm thấy chán. Nếu có bất kỳ rắc rối nào, cậu có thể chia sẻ ở đó; họ cũng có thể giúp cậu quyết định nghề nghiệp mà cậu muốn theo đuổi và nhiều thứ khác nữa.”

Cuối cùng, Adriana quan tâm đến việc giới thiệu cho tôi một vài đàn anh, đàn chị tốt hơn là ép buộc tôi phải tin theo đức tin của

cô ấy. Họ là những người sẵn sàng giúp đỡ bất cứ khi nào cần, ngay cả khi không cùng đức tin.

Nghĩ lại thì, điều đó không phải là rất có lợi sao?

Có rất nhiều con em gia đình quyền thế trong Lớp Royal và rất nhiều người trong số họ là những cá nhân xuất sắc—đặc biệt là các tiền bối. Tôi vừa tạo ra một mối liên kết với họ, nghĩa là tôi có thể gặp họ bất cứ lúc nào và nhờ họ giúp đỡ.

Chẳng phải đồng ý mới là điều kỳ lạ hay sao?

“Ừm, tôi sẽ ghé qua chơi khi nào rảnh.”

“Cậu nghĩ hay đấy, hậu bối!”

Adriana mỉm cười rạng rỡ vì cô rất vui khi tôi quyết định thỉnh thoảng sẽ ghé thăm câu lạc bộ.

Thật tuyệt khi đột nhiên có một số lượng lớn các mối quan hệ như vậy, nhưng tôi cũng có một câu hỏi.

“Nhân tiện, ý của họ là có những tín đồ của Ma Thần Giáo Đoàn trong Temple là sao vậy?”

Điểm Thành Tích rất đa diện—chúng cũng có giá trị hơn tiền bạc. Adriana nghiêng đầu trước câu hỏi của tôi.

“À... Chị nghĩ Hội trưởng Hội học sinh và một vài tiền bối biết một vài điều về việc đó, nhưng chị thì không. Đó không phải là chuyện mà cậu có thể hỏi một cách dễ dàng được đâu... Vì họ

nói nó không phải là chuyện lớn nên có lẽ nó không phải chuyện gì to tát đâu. Darissa chắc chỉ là một người lo lắng thái quá thôi.”

Rõ ràng là Adriana không biết gì cả. Cô đã nhắc đến một đàn chị tên là Darissa và Hội trưởng Hội học sinh, dù Hội trưởng nói rằng đó không phải là vấn đề lớn. Với điều đó, tôi nghĩ rằng mình phải tự tìm hiểu thôi.

Và có một câu hỏi khác.

“Nhân tiện, Hội trưởng câu lạc bộ có vấn đề gì à?”

Mọi người dường như biết một điều gì đó, nhưng không ai nói ra.

“A-Aaa... Chuyện đó.”

Adriana cũng tỏ vẻ ngần ngại khi nói về chuyện đó, cô gãi má. Cô nói với tôi rằng chúng tôi không nên nói chuyện đó ở đây, và cô đưa tôi ra khỏi ký túc xá. Lúc đó là nửa đêm, vì vậy cả hai cố gắng đi thật nhẹ nhàng và ngồi cạnh nhau trên một chiếc ghế dài dưới ánh đèn đường chiếu sáng một cách yên tĩnh.

“Cậu có biết Hội trưởng câu lạc bộ là ai không?”

“Không, tôi không biết.”

“À, cậu thực sự không quan tâm đến các tiền bối nhỉ, hậu bối?”

Họ là Hội trưởng của câu lạc bộ có số lượng thành viên cao nhất trong Lớp Royal.

“Cô ấy rất nổi tiếng. Cô ấy là Olivia Lanze.”

Olivia Lanze. Tôi không biết cái tên đó. Dường như cô ấy cũng là một nhân vật tồn tại bên lề câu chuyện.

“Hội trưởng thì khá nổi tiếng, nhưng có một người thậm chí còn nổi tiếng hơn cả cô ấy.”

“Đó là ai vậy?”

“Là Riverrier Lanze. Cậu chưa nghe đến tên ông ấy sao?”

“Ừm... Tôi không biết ông ấy.”

Tôi cũng chưa từng nghe đến cái tên đó.

“Ông ấy là đoàn trưởng của Thần Điện Hiệp Sĩ.”

À.

Tôi đã hoàn toàn quên mất ông ấy.

Ông ấy chính là nhân vật đó.

Tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ khi mình hoàn toàn quên mất một nhân vật do chính tôi tạo ra—và một người có rất nhiều quyền lực nữa chứ.

“Vậy... Hội trưởng là ai?”

“À, cô ấy là con gái của đoàn trưởng.”

Olivia Lanze. Một học viên năm năm.

Cô ấy là con gái của đoàn trưởng Thần Điện Hiệp Sĩ.

Thần Điện Hiệp Sĩ là một nhóm bao gồm các Thánh Kỵ Sĩ và linh mục của bất kỳ một trong Ngũ Đại Thần Giáo nào. Sau khi Nhân Ma Đại Chiến kết thúc, nó đáng lẽ đã bị giải tán một cách tự nhiên, nhưng nó vẫn tồn tại như cũ.

Nói cách khác, đó là một nhóm hoạt động theo ý chí của Ngũ Giáo Hoàng, nhưng cuối cùng, đoàn trưởng của Thần Điện Hiệp Sĩ cũng có rất nhiều quyền lực. Tôn giáo là một khái niệm độc lập với nhà nước, vì vậy ngay cả Hoàng đế cũng phải lùi bước khi đối mặt với tầm ảnh hưởng và quyền lực thực tế của đoàn trưởng Thần Điện Hiệp Sĩ.

Olivia Lanze, con gái của Riverrier Lanze, đoàn trưởng Thần Điện Hiệp Sĩ.

Cô ấy thậm chí còn có biệt danh là ‘Thánh nữ quận Eredian’. Cô ấy không chỉ vô cùng nhiệt tình trong các hoạt động tình nguyện, mà dường như cô ấy còn có những kỹ năng đáng kinh ngạc.

“Nói thật... Ước mơ của chị là được trở thành một người như cô ấy.”

Cô ấy là một người hoàn hảo về mọi mặt đến nỗi cô ấy là hình mẫu của Adriana.

“Cô ấy nói rằng cô ấy muốn gia nhập Thần Điện Hiệp Sĩ sau khi tốt nghiệp.”

Dường như cô ấy ngay lập tức muốn gia nhập Thần Điện Hiệp Sĩ thay vì tiếp tục việc học. Cô ấy là một người tốt bụng đến nỗi mọi người gọi cô ấy là học viên gương mẫu kiêm thánh nữ—đó là ấn tượng mà cô ấy để lại cho người khác.

“Nhưng, vì một lý do nào đó, gần đây cô ấy đã không đến bất kỳ buổi họp nào nữa... Chị cũng nghe nói rằng cô ấy không tham gia bất kỳ lớp học nào của Temple nữa.”

Adriana dường như lo lắng cho cô ấy.

Học viên luôn sống một cuộc sống chính trực cho đến lúc đó đột nhiên trở nên trốn học. Cô gái đã cống hiến hết mình cho công việc tình nguyện đột nhiên không đến các buổi họp câu lạc bộ hay các lớp học nữa.

“Chị thực sự không biết chuyện gì đang xảy ra với cô ấy vì cô ấy là một học viên khóa trên. Chị đoán các giáo viên cũng đang gặp khó khăn.”

Nếu một người vô kỷ luật ngay từ đầu làm những việc như vậy, họ sẽ bị đuổi học hoặc bị kỷ luật, nhưng thay vào đó, đây là một trường hợp liên quan đến học viên xuất sắc nhất trong số các học viên. Do đó, có vẻ như các giáo viên đang cố gắng đưa cô ấy trở lại con đường đúng đắn. Cô ấy cũng sắp tốt nghiệp rồi. Nếu không cẩn thận, cô ấy sẽ không thể mặc vừa đồng phục nữa.

Một học viên trốn học.

“Gần đây mọi thứ đều có cảm giác hơi bất thường. Chị cảm thấy thất vọng vì không biết chuyện gì đang xảy ra. Chị thực sự lo lắng.”

Điều đó dường như khá khó khăn đối với Adriana, khi thấy hình mẫu và sự hỗ trợ tinh thần của mình dần dần sụp đổ.

“Chị không thể chỉ đến và hỏi cô ấy chuyện gì đang xảy ra à?”

“Hả... Sao cơ?”

“Dù cô ấy không đến lớp, nhưng cô ấy vẫn ở Temple đúng không?”

“À. Vâng. Đúng vậy, nhưng... Cô ấy là một đàn chị cao thượng và...”

Thật sự, cô gái này.

Thôi nào.

Cô đã không sai. Rốt cuộc, cô cũng chỉ là học viên năm hai. Có thể hơi khó để cô nói với một đàn chị đã ở đó lâu hơn rất nhiều rằng cô lo lắng về hành vi gần đây của cô ấy.

“Chị thất vọng phải không? Vậy chị sẽ chỉ chờ cho đến khi bụng mình nổ tung hay gì đó à? Nếu chị tò mò, hãy đi hỏi.”

“Ý là...”

Adriana im lặng một lúc, nhưng sau đó cô gật đầu dứt khoát, dường như cô đã hạ quyết tâm.

Ngày hôm sau, buổi sáng.

Adriana, người đã đi xuống để tập luyện buổi sáng, trông tệ hơn so với ngày hôm trước.

“Hôm qua chị đã đi thăm cô ấy à?”

“Hả? À... Ừm. Đúng vậy...”

Nhìn vào vẻ mặt của cô nàng, có vẻ như cô đã không nhận được một câu trả lời tích cực. Hay cô đã được bảo rằng đó không phải việc của mình? Thông thường, cô sẽ nói cho tôi ngay lập tức,

nhưng thay vào đó, Adriana dẫn tôi đến một chiếc ghế dài và ngồi xuống cạnh tôi.

“Reinhardt, hôm nay tốt lắm!”

“Ừm, cảm ơn.”

Ludwig và những người khác đang tập luyện buổi sáng chào tôi khi họ lao qua. Scarlett và Charlotte cũng tập thể dục mỗi sáng. Ellen thì đã đi quá xa rồi.

Adriana trông rất trầm ngâm.

“Chuyện gì vậy?”

Adriana trông như thể cô đã trải qua một điều gì đó không thể tin được.

“Hội trưởng... muốn bỏ cuộc.”

“...Cô ấy muốn bỏ cuộc? Câu lạc bộ à?”

Tất nhiên, cô sẽ cảm thấy bị phản bội ở một mức độ nào đó, nhưng đó có thực sự là một điều mà người ta phải thể hiện một biểu cảm như vậy không?

“Không, không phải câu lạc bộ...”

Đây là lý do tại sao Adriana lại bị sốc đến vậy.

“Cô ấy muốn bỏ Temple...”

Khi việc tốt nghiệp đã ở ngay gần, Olivia Lanze lại muốn bỏ Temple.

“Không chỉ vậy... Cô ấy cũng nói rằng cô ấy đã từ bỏ tất cả đức tin của mình.”

Từ những gì tôi nghe được, câu chuyện này không hề đơn giản.

Các học viên khóa trên không nói gì cả, nhưng có lẽ tất cả họ đều biết. Tôi đoán rằng họ đã không nói với các học viên khóa dưới vì họ sợ nó sẽ gây ra sự bối rối.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Chị không biết... Cô ấy đã không nói cho chị.”

Tôi không biết chính xác họ đã nói chuyện gì, nhưng cô ấy có lẽ chỉ nói với cô rằng cô ấy sẽ từ bỏ mọi thứ mà không đi sâu vào lý do tại sao cô ấy lại làm như vậy.

Cô ấy không chỉ đi chệch một chút; cô ấy sắp lật ngược toàn bộ cuộc đời mình—from bỏ cả đức tin và Temple. Cô ấy thậm chí còn được gọi là Thánh nữ quận Eredian, khu vực nơi Temple tọa lạc. Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra với cô ấy vậy?

Cô ấy đã gia nhập Ma Thần Giáo Đoàn sao? Có khả năng nó có liên quan đến nhiệm vụ của tôi không? Tuy nhiên, tôi không chắc liệu cô ấy có thể hoàn toàn từ bỏ cuộc sống tôn giáo của mình và rẽ hoàn toàn theo hướng ngược lại hay không.

Adriana dường như hoàn toàn bị suy sụp. Điều đó cũng dễ hiểu vì cô đột nhiên phát hiện ra rằng thần tượng của mình đã quyết định từ bỏ đức tin và Temple, xét cho cùng thì như vậy đây.

“Chị chắc chắn là có chuyện gì đó đang xảy ra.....”

Rõ ràng là một điều gì đó to lớn đã xảy ra với Olivia Lanze. Tuy nhiên, cô ấy là một đàn chị khóa trên ở rất xa, vì vậy chúng tôi sẽ không thể tìm ra thêm bất cứ điều gì nữa.

“À... Ngay cả khi tụi mình biết chuyện gì đã xảy ra, tôi cũng nghi ngờ rằng chúng ta có thể làm được nhiều điều. Cô ấy nói rằng cô ấy muốn bỏ cuộc, vì vậy chúng ta không thể chỉ bảo cô ấy hãy tỉnh táo lại đúng không?”

“.....Đúng là như vậy.”

Adriana nhìn xuống đất, thất vọng.

Nhìn Adriana, người luôn bình tĩnh và điềm đạm, cúi đầu như vậy... Quái lạ thật.

Chẳng phải điều đó kỳ lạ là rất dễ thương sao?

.....

Tôi đã có những suy nghĩ tương tự khi ở cùng Harriet.

Tôi là một kẻ bạo dâm sao?

Không, ý là, nếu tôi tổng hợp tất cả những gì mình đã làm cho đến lúc đó, chẳng phải 100% khả năng là tôi là một kẻ bạo dâm sao?

Hay tôi chỉ đơn giản là một kẻ kỳ quặc?

“Hậu bối, liệu có phải bất lịch sự không nếu chị cố gắng tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra với Hội trưởng?”

Adriana lẩm bẩm với giọng buồn bã.

Cô biết mình không thể thay đổi quyết định của người đó, nhưng cô vẫn muốn biết tại sao một người có niềm tin và đức tin mạnh mẽ như vậy lại đột nhiên quyết định từ bỏ mọi thứ.

Tại sao cô lại sợ hãi? Tuy nhiên, Adriana dường như nghĩ rằng việc cố gắng tìm ra lý do là khá bất lịch sự.

“Điều đó sẽ là bất lịch sự.”

“Chị cũng đoán vậy...”

Adriana thở phào nhẹ nhõm. Quả nhiên, cô muốn ngừng suy nghĩ về chuyện đó, nhưng không thể.

Thật là bất lịch sự khi lục lọi những chuyện của một học viên khóa trên sau lưng cô ấy. Một điều gì đó như vậy hoàn toàn không phù hợp với Adriana.

“Tôi là một chuyên gia trong việc bất lịch sự.”

“.....Hả?”

“Tôi sẽ bắt lịch sự thay cho chị.”

Khi tôi nói với cô rằng tôi sẽ tìm hiểu những điều này cho cô nàng, cô có vẻ vô cùng bối rối. Bắt lịch sự là sở trường của tôi mà.

“H-Hậu bối...?”

Adriana bối rối cũng rất dễ thương, nhưng tôi thích con người bình thường của cô hơn nhiều.

Tôi sẽ nhận được Điểm Thành Tích khi tìm ra sự thật đằng sau những tin đồn về Ma Thần Giáo Đoàn, nhưng tôi sẽ không nhận được bất kỳ điểm nào cho chuyện của Olivia Lanze. Tôi nghĩ rằng mối liên hệ giữa hai điều đó hoặc là không có hoặc là rất mơ hồ.

Tuy nhiên, bất chấp hành vi bất lịch sự và những trò nghịch ngợm của tôi, Adriana đã chăm sóc tôi cho đến lúc đó. Dù cô hẳn đã xem tôi là một người rất tồi tệ, nhưng cô vẫn tốt bụng với tôi và giúp đỡ tôi.

Adriana đối với tôi giống như Eleris phiên bản Temple.

Cuối cùng, việc tạo ra một mối liên hệ với câu lạc bộ đó chỉ có lợi cho tôi. Dù cô sẽ vui nếu tôi tìm thấy một đức tin, nhưng cô chỉ đưa tôi đến đó để tôi có thể làm quen với nhiều người khác nhau.

Vì tôi cứ nhận được sự giúp đỡ từ cô nàng, nên tôi muốn trả lại cho cô một cái gì đó.

Adriana rất biết ơn, nhưng cô yêu cầu tôi đừng gây gổ với các học viên khóa trên hay gây ra bất kỳ rắc rối nào. Cô biết ơn ý định của tôi nhưng vẫn lo lắng rằng tôi có thể đánh ai đó một lần nữa như thường lệ.

Tất nhiên, rất khó có khả năng tôi sẽ đánh ai đó.

Ý là, họ đang học năm năm. Một người đã đạt đến năm thứ năm trong Lớp Royal và có tài năng chiến đấu nên khá tự tin vào việc chiến thắng một cuộc chiến nếu họ không hoàn toàn ngu ngốc. Có lẽ sẽ có một số quái vật trong số họ đã đạt đến cấp độ siêu nhân, và chẳng phải Olivia Lanze cũng tương tự sao?

Học viên năm thứ năm, Olivia Lanze.

Tại sao cô gái đó lại muốn bỏ Temple và từ bỏ đức tin của mình? Tôi đã nói rất tự tin rằng tôi sẽ bắt lịch sự thay cho Adriana, nhưng tôi thực sự không thể nghĩ ra bất kỳ lý do nào.

Nếu đó là vì một lý do cá nhân, chẳng phải gần như không thể tìm ra sao?

Nếu tôi không hành động, tôi sẽ không bao giờ tìm ra bất cứ điều gì. Tôi bắt đầu cuộc điều tra của mình bằng cách đi gặp Bertus sau giờ học.

“À, Reinhardt. Có chuyện gì vậy?”

Sau nhiệm vụ nhóm trên hòn đảo hoang, tôi cảm thấy Bertus khá tốt bụng với tôi. Trong khi cậu bạn suy nghĩ xem có nên bỏ cuộc hay không, tôi đã có thể khiến cậu hành động.

Cậu có thể nghĩ, sâu thẳm, rằng họ có thể đã thua nhiệm vụ nhóm nếu không có tôi.

Ừm.

Chắc chắn là một điều tốt khi xây dựng một mối quan hệ tốt với người này. Tôi nên nói thế nào nhỉ? Cảm thấy hơi đáng sợ và hơi khó chịu.

Tôi đã có những cảm xúc khá phức tạp về nó.

Tuy nhiên, đó không phải là điều tôi phải giữ bí mật. Tôi không cần phải cảnh giác với Bertus và Charlotte.

“Tôi chỉ muốn hỏi cậu một vài điều.”

“Đó là gì vậy?”

Chúng tôi đang ở sân hiên trà liền kề với ký túc xá, mặt trời vẫn còn ở trên cao, vì vậy vẫn chưa phải là buổi tối.

“Cậu có biết Olivia Lanze không?”

“Aaa, cậu đang nói về con gái của đoàn trưởng Thần Điện Hiệp Sĩ sao?”

Bertus gật đầu, nói rằng cậu biết cô ấy vì cô ấy khá nổi tiếng. Vì cô ấy là con gái của lãnh đạo Thần Điện Hiệp Sĩ, người ta không thể không biết về cô ấy.

“Cậu có quen biết cô ấy không?”

Nếu cô ấy quen biết với Bertus, cậu có thể tìm ra những điều đó dễ dàng hơn tôi rất nhiều.

“Hừm, tôi đã gặp đoàn trưởng Thần Điện Hiệp Sĩ trong một vài dịp chính thức, nhưng tôi chưa bao giờ gặp cô ấy trước đây. Dù cô ấy khá nổi tiếng, nhưng cô ấy không có bất kỳ danh hiệu hay vị trí thực sự nào. Tôi đã nghe khá nhiều tin đồn. Họ gọi cô ấy là gì nhỉ? Thánh nữ quận Eredian? Hừ... Ừm, đó là biệt danh của cô ấy.”

Bertus bật cười, nghe như thể cậu bị cù bởi ánh nắng mặt trời còn sót lại khi cậu nhắc đến từ “thánh nữ”. Cậu đã gặp đoàn trưởng Thần Điện Hiệp Sĩ một vài lần nhưng không biết con gái ông ta.

Đúng vậy. Đoàn trưởng là một người quan trọng, nhưng danh hiệu đó không phải là cha truyền con nối, vì vậy cô ấy không quá quan trọng. Không thể tránh khỏi việc cô ấy không quen biết Bertus.

“Tại sao cậu lại hỏi vậy?”

Bertus có vẻ tò mò tại sao tôi lại hỏi cậu về một trong những học viên khóa trên của chúng tôi một cách công khai như vậy.

“Không, chỉ là cô ấy dường như đã nói rằng cô ấy sẽ bỏ Temple và từ bỏ đức tin của mình... Tớ tự hỏi tại sao cô ấy lại làm điều đó. Nó không phải là chuyện gì to tát.”

“.....Cô ấy bỏ cuộc sao?”

“Ừm, đó là những gì tôi nghe được.”

Bertus có vẻ ngạc nhiên như thể đây là lần đầu tiên cậu nghe thấy điều đó.

“Hừm... Tôi đã nghĩ rằng mình sẽ không phải lo lắng về những năm cuối, vậy mà chuyện này lại xảy ra.”

Có vẻ như Bertus không có ý định thu thập thông tin không liên quan đến cậu.

Cậu bắt đầu suy ngẫm về mẩu tin kỳ lạ đến với mình từ hư không.

“Điều đó chắc chắn là kỳ lạ; dù tôi không biết cô ấy rõ, nhưng cô ấy không chỉ nổi tiếng bên trong Temple mà còn cả bên ngoài nữa.”

“Cô ấy nổi tiếng đến mức nào?”

Mặc dù Bertus không biết nhiều về các học viên năm thứ năm, nhưng cậu biết nhiều hơn tôi vì cậu ở một vị trí mà rất nhiều thông tin hội tụ.

“Cô ấy là một học viên của Temple—vì vậy cô ấy không thể tham gia vào Nhân Ma Đại Chiến—nhưng tôi nghe nói rằng khả năng của cô ấy đã ở một cấp độ có thể được sử dụng trong chiến đấu thực tế. Cô ấy biết rằng mình sẽ không thể tham gia vào cuộc chiến, nhưng cô ấy đã xin nghỉ phép đặc biệt trong một năm để cung cấp hỗ trợ y tế miễn phí. Tôi biết rằng cô ấy đã trở về sau khi Nhân Ma Đại Chiến kết thúc. Cô ấy đã được cho là có thánh lực tương tự như một Thượng Tu Sĩ. Có rất nhiều người được cô ấy cứu, vì vậy cô ấy trở nên nổi tiếng khi những tin đồn lan truyền rộng rãi. Đó là cách biệt danh ‘Thánh nữ quận Eredian’ ra đời.”

Thánh lực của cô ấy không chỉ ở cùng cấp độ với một linh mục thông thường, mà là một thượng tu sĩ. Cô ấy vẫn là một học viên, vì vậy cô ấy không thể tham gia vào cuộc chiến, nhưng cô ấy đã cứu một số lượng lớn người trong Nhân Ma Đại Chiến.

“Cô ấy là một người tuyệt vời.”

“Cô ấy chắc chắn là vậy. Nếu cô ấy tham gia Thần Điện Hiệp Sĩ, cô ấy sẽ là đoàn trưởng tiếp theo của họ. Nếu cô ấy gia nhập Giáo hội Towan, cô ấy sẽ là giáo hoàng tiếp theo của nó.”

Cô ấy có những khả năng tuyệt vời và cố gắng sử dụng chúng cho mọi người. Với danh tiếng có được từ những hành động của

mình, sẽ không có ai phản đối việc cô ấy trở thành đoàn trưởng tiếp theo của Thần Điện Hiệp Sĩ.

“Nhưng cô ấy đột nhiên quyết định từ bỏ mọi thứ... Hừm. Điều này thật rắc rối.”

Bertus cau mày vì một lý do nào đó. Tại sao cậu lại rắc rối đến vậy?

“Rắc rối?”

Trước câu hỏi của tôi, Bertus nhấp một ngụm trà đen và khoanh tay.

“Không, tôi chỉ muốn cô ấy trở thành đoàn trưởng tiếp theo của Thần Điện Hiệp Sĩ.”

“Tại sao?”

“Chẳng phải sẽ tốt hơn nếu một người như cô ấy ngồi ở vị trí đó sao?”

Đó là những gì cậu nói, nhưng tôi có thể đọc được ý định đằng sau lời nói của Bertus.

Thần Điện Hiệp Sĩ là một tổ chức lớn và mạnh mẽ, khó đối phó với Đế quốc. Cậu nghĩ rằng nên có một người tốt bụng, đạo đức đứng đầu để họ sẽ không có bất kỳ ý tưởng nguy hiểm nào.

Nói cách khác, xét theo những lời nói và giọng điệu đó, có vẻ như đoàn trưởng hiện tại không phải là người phù hợp với sở thích của Bertus.

Rõ ràng, Thần Điện Hiệp Sĩ có nô lệ ác quỷ, và trong vụ việc lần trước, họ thực sự đã cố gắng chiếm lấy những succubi đó cho riêng mình. Vì Bertus biết chuyện gì đang xảy ra bên trong tổ chức của họ, nên rõ ràng là cậu không thích họ lắm.

Hừm? Nghĩ lại thì.

Không đời nào...

“Có lẽ lý do cho quyết định của cô ấy là một trong hai điều,” Bertus nói trong khi nhìn vào khung cảnh mở ra bên ngoài ký túc xá, nơi vẫn còn một chút ánh nắng mặt trời dịu dàng chiếu xuống đất.

“Một là cô ấy đã vỡ mộng khi biết rằng Thần Điện Hiệp Sĩ là một nhóm rất khác so với những gì cô ấy nghĩ ban đầu...”

Bertus nhìn tôi và mỉm cười. Cậu trông như sắp kể một câu chuyện cười khá khó nghe.

“Hai là cô ấy đã tìm thấy cho mình một người đàn ông.”

Khoảnh khắc đó, tôi nhớ lại một điều mình đã quên.

Các linh mục của Giáo hội Towan không thể kết hôn.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:**

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

mo
mo

VIETQR

Thanks For Reading